

AKATALPA

Nisan 2017 - Sayı 208

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

küçük İSKENDER

TEKERLEKSİZ BİSİKLET

Başını nasıl da özenle
yasların ya omzuma
Ben de öyle incitmeden, ağır ağır dayadım
giderken kapıda bıraktığım bisikleti
bahçe duvarına

Okul çıkışı bir oğlan bir kız
çalıp kaçarsa onu sahipsiz sanıp
delidolu, yalıçapkını, pür şamata
Bisikletin ve sen, bulun birbirinizi başka bir macerada
Size gelsin buradan ufka çaldığım gri ıslık
Çünkü ben de o ıslığı sen uyurken öpe öpe
ağzından çaldımdı çekinerek
tanrısız sanıp

Barış ERDOĞAN

FENİKELİ BİR KADIN DENİZİME GİRİYOR

bir kadın fenike'de törenle denizime girdi
ıssız bir hikâyeydi kıyıya çıkışı

derin derin baktı köpüklü ardına
akılda kalan, bir su inceliğindeki akışı

kadın diri yaşam, gözaltı yılğımı kıyıda
gemilere yol pusulası, meselden ışık

bir fenike alfabesinde alfa, incecik runik
elif karışımı zayin, sırtüstü şin

ilk kez bir homer eli değdi suda kadına
kadın taş kabartma, toscanalı leydi

bir sandalın denizden çekilişi sümbül saçları
ağrısını denize akıtmış ayak ucundan

bir kadın fenike'de denizkızı mermerden
gürültülü bir hikâyeydi ağlamaklı dönüşü

Metin FİNDİKÇI

BENZERLİK BELİRTİSİ

Dudakları arasındaki boşluğa benzer
Sözleri, incitici suçlayıcı burunlarından
Kıl aldırmayan bu insanların. İçlerinde

Yabani otlar gibi sessiz ama
Hiçbir zaman sağlam köküm olmadı.

Onca yalnızlığın enkazında
Biriken bu gece sıkıntısı,

Düşündürür beni yaz ortasında
Avluda dolaşan belirsiz gölge
İkindiye benzer
Suya benzer
Hüzne benzer
Akşam telaşı içinde,

Belki hayatım yıldızların dirlik düzenine
Benzemez ama düşünmeden edemiyorum
Onca uykusuz bırakan bu
Yalnızlık sıkıntısı,

Dicle ile Fırat
Arasında kalmış
Bir ağaca benzer
Vazoda ihmal edilmiş karanfillere
Özgürlüğünü unutmuş insana
Ev hallerindeki Luda'ya

Hüseyin Alemdar, Ali Asker Barut, Dilek Bayram, Fırat Caner, Ünsal Çankaya, Rasim Demirtaş, Erdiç Dinçer, Oresay Özgür Doğan, Mehmet Hakan Dülüoğlu, Nilgün Emre, Orhan Emre, Altay Ömer Erdoğan, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Metin Fındıkçı, Seyit Filizkol, Engin Hamamcı, Nihan Işiker, Korkut Kabapalamut, Beytullah Kılıç, Mustafa Ergin Kılıç, Hüseyin Korkmaz, Fahrettin Koyuncu, küçük İskender, Tataryen Lokman, Volkan Odabaş, İbrahim Oluklu, Hüseyin Peker, Mehmet Rayman, Şerif Temurtaş, Erdiç Top, Hasan Varol, İlayda Vurdum, İsmail Güney Yılmaz, Recep Yılmaz, Reha Yünlüel.

ÜZGÜN GÜNLÜK X (Düşünce Ağırıklı, Okuma ve Sinema Günlükleri)

Korkut KABAPALAMUT

29 Haziran 2016

Dün sabah bolca okudum. Öğlen adliyeye yollandım. İcradaki işimi çabucak halledip ağır cezaya geçtim. Biraz bekledikten sonra, başka bir şehirde cezaevinde bulunan, SEGBİS uygulamasıyla ifadesi alınacak olan müvekkilimin hastaneye kaldırıldığı ortaya çıktı. Her an taburcu olması olasılığına karşı, adliyeden fazla uzaklaşmamam tembihlendiyse de aldirmayıp Kıbrıs Şehitleri'ne geçtim. Bir buçuk yıl kadar önce MR çekti miştim. Sonuçlarını kaybettiğim için yeni bir CD'sini isteyip aldım. Bir arkadaşımın, nöroşirurji profesörü olan bir tanıdığı inceleyecek. Umutlu değilim (Pek bir şey göremediğini söylemiş, o zaman neden belim baltalanmış gibi durmaksızın ağrıyor?). Öğle yemeği yedim, kahve içtim. Ardından, Yakın Kitabevi'ne uğradım. Aylak Adam Yayınları'nın kimi kitaplarının fiyatı 3 TL'ye düşmüş. Yedi adedini özenle seçip satın aldım. Çok beğendiğim bir yayınevi. Kasaya yöneldiğimde, şair Hüseyin Peker'i, elinde *Akatalpa*'nın Temmuz sayılarıyla kasadaki çalışanla konuşurken gördüm. Kendimi tanıttım. Benim bu kadar iri olduğumu bilmediğini, iri insanlardan biraz çekindiğini söyledi. Ayrıca, galiba çocukluğunda Korkut isimli biri kendisini fena dövmüş. Dergilerle işi bitince oturup sohbet ettik. Beni, Kafka'nın kahramanlarına benzettiğini söyledi. Kafka'nın bizzat kendisine benzetmesini yeğlerdim. Her ne kadar, gerçekte kimse kimseye biraz bile benzemese de. Gençliğimde, yani sıskayken en azından fiziki olarak benzerdim Franz'a. Çok beğendiğim, üretken, özgün, usta bir şair Peker. İnsan olarak da saygı duyulması biridir. Tanıştığımızı hayli memnun oldum. Hayatta konuşmaya degecek çok az insan var.

Dün gece, Atatürk Havalimanı'na yönelik terör saldırısıyla ilgili gelişmeleri anbean ve kahrolarak takip etmekle geçti. Galiba pek bir şey okuyamadım. Ukrayna asıllı Avusturyalı bir yazarın *Martha Kim* adlı enfes romanına dalmıştım ki saldırı haberi geldi. 96 yaşında akciğer kanseri tanısı konan bir kuşbilimcinin yaşamına odaklanıyor roman geri dönüşlerle... Bugün Ayrıntı'dansipariş ettiğim 20 roman geldi. Bu kadar kitabı nasıl ve ne zaman okuyacağımı ben de çok merak ediyorum. Şimdilik, tamamına yakını elbise dolabımın altına yerleştirdim...Adliyeden arayan olmadı dün, belki bugün ararlar. Hava serin. Bu günlüğü neden tuttuğum hakkında dişe dokunur bir tahminim yok... Dışarı çıkmayı düşünmüyorum. Yorgunum, hevesim sıfır. Eve pizza söyledim. Gelen kitaplardan birini zaten daha önce alıp okumuşum. Adı, *Mösyö*. Jean-Philippe Toussaint tarafından yazılmış. *Banyo* ve *Fotoğraf Makinesi* adlı iki kitabı daha bulunuyormuş dilimizde. *Mösyö*'yü bizzat sinemaya uyarlamış. Tarih mezunu. Varoluşçu roman geleneğine yakın. Çok iyi yazar. Mizahı eşsiz ve insancıl. Yalın bir tarzı var. 57 doğumlu. Diğer romanlarını da çok merak ettim şimdi. Onların da filmi yapılmış. Roman Graf'ın *Mösyö Blanc*'ını andırıyor, hemen ve hevesle ikinci kez okumaya başladığım bu mükemmel eseri.

30 Haziran

Günün ilk dakikaları. Isı, rahat bir uyku için ideal. Pervanenin yarattığı hava akımı, bedenimin çıplak üst yarısını saatlerdir yalıyor. Öğleden sonra bolca okudum, bir saat kadar film izledim. *Martha Kim* adlı romanda epeyce ilerledim. Kitabın

genç kadın yazarı son derece yetenekli ve usta. Adı, Marjana Gaponenko. 81 doğumlu. Bir romancıda aradığım tüm vasıflara sahip. Romanın çoğunluğu, Viyana'nın en iyi otelinde geçiyor (Imperial). Bu gece bitirebilir miyim bilmem. Sabah nispeten erken kalkıp Karşıyaka'ya yollanmam gerek. Kritik bir duruşmam var... Okumaktan gözlerim yorulunca, H. Hawks'ın 1938 yapımı *Bringing Up Baby* adlı komedisini izlemeye başladım. K. Hepburn'un canlandırdığı Susan karakteri, sakarlıklarıyla ve çevirdiği dolaplarla C. Grant'ın oynadığı genç, yakışıklı ve biraz saf paleontolog David'in başını sürekli olarak derde sokuyor ve onu tavlamaya çalışıyor. Senaryoda yer yer mantıksızlıklar ve zorlamalar olsa da, yönetmenlik ve oyunculuklar çok başarılı. Akşam tamamlarım bir aksilik olmazsa.

21.18. Koltuğuma ancak oturabiliyorum. Sabah 10'da Karşıyaka'daydım. Bir simit sarayında kahvaltı ettim. Duruşmam çabucak bitti. Oradan, makbuz kesmek üzere metroyla Alsancak baroya geçtim. Çıkışta kahve içtim, yemek yedim, bu kez Kitapsan'a uğradım. Üç kitap seçip üst kattaki rahat bir koltuğa kuruldu. Bir saat kadar okudum. Karışan eden olmadı. Hiçbirini de satın almadım. Artık yüzüm tutmadı. Memo Tembelçizer'le yapılan söyleşi kitabı güzeldi. Yarısını okudum neredeyse. 93 yaşındaki Hıfzı Topuz'un, değişik kişilerin Atatürk ile ilgili hatıralarından oluşan son kitabını da epeyce karıştırdım. *Tanrının Maskeleri, İlkel Mitoloji* adlı kitabı ise yazık ki sıra gelmedi, bir gün alacağım ve okuyacağım kesinse de... Bir üçlemenin birinci cildi. Yazan, Joseph Campbell. Mitoloji kitaplarının şahı kabul ediliyor. Diğer iki cilt, Doğu ve Batı mitolojileri alt başlığını taşıyor. Salt, Bulut'a güzel bir eğitici kitap aldım. Eve döndüğümde saat üçü biraz geçiyordu. Duş aldım, dinlendim, Bulut geldi. Çok özlemişim. Hediyesini çok beğendi. Babasının, çalışmakta olduğu Etiyopya'dan kendisine yolladığını söyledim. O zaman daha da kıymete bindi. Birlikte kitaptaki noktaları birleştirme etkinliğini gerçekleştirdik. Bana kalsa, Bulut'u izlemeyi yeğlerdim. Arkasından uçak ve kâğıttan tuf tuf (fişek) yaptık, o da yetmedi, balkonda bir saat kadar top oynadık. Top sürekli olarak bahçeye kaçtıysa da, iyicil çocuklar onu bize geri atma konusunda birbirleriyle yarıştılar. Ne olduğunu anlayamadan neredeyse gece oldu. Okur muyum, maç mı izlerim, dün yarım kalan filme mi devam ederim, bilmiyorum. Sonuç olarak güzel gündü.

1 Temmuz

Hazirandan nedense çok sıkılmıştım, yeni ayın girmesi iyi oldu. Bugün evdeydim. Bir saatliğine Bulut geldi. Bolca değilse de okudum. *Martha Kim*'i dün gece tamamladım. Son bölümlerden, içki kokteylleri üzerine epey şey öğrendim. Bundan bin yıl önce, Fahreddin Es'ad-i Gorgani tarafından yazılmış; ya da daha doğru bir ifadeyle, MS 2.yüzyılda Pehlevice kaleme alınmış manzum bir aşk hikâyesinden Farsçaya tercüme edilmiş, oradan da Mehmet Kanar tarafından dilimize kazandırılmış *Vis İle Ramın* adlı mesneviye hayırlısıyla başladım. Geç olduğu ve uyuk geldiği için, ancak uyduruk övgü kısımlarını okuyabildim. Bugünse, ona devam etmek yerine ressam Mehmet Güler'ün çok sayıda sanatçı ve yazarla yaptığı söyleşilerden derlenen başka bir kitabı okumaya başladım. *Güler'ün Sohbetler*. İlk görüşme, Abidin Dino ile yapılmış. Sonrakiler, ressam Adnan Varınca, Alev Alatlı, karikatürist Ali Ulvi ve Ara Güler ile. Söyleşilen daha çok kimse var. Güler'ün, salt önemli bir ressam olmayıp aynı zamanda bir sanat tarihçisi ve entelektüel olması, soruları, dolayısıyla kitabı ve verilen yanıtları daha okunması, nitelikli kılıyor. Alev Alatlı, kitaplarına asla ısınmadığım Buket Uzuner olmasa da olurmuş. Alatlı, uzun zamandır saçma sapan çıkışlarda bulunuyor, anlaşılması olanaksız tavırlar takınıyor. Ara Güler, her zamanki gibi sözünü sakımmıyor ve güldürüyor

bolca. Gerçi onun da saraya gidip fotoğraf çekmesine anlam verebilmiş değilim.

2 Temmuz

Sivas katliamının yıl dönümü. Bir kez daha yüreğim diri diri yanıyor.

Evdeydim. *Gülyüzlü Sohbetler*'e devam ettim. Son derece keyifli bir okuma, öğrenme süreciydi. Yazık ki 39 yaşında yitirdiğimiz unutulmaz opera sanatçısı Zehra Yıldız'la yapılan söyleşiyle sona erdi kitap... Salt alışveriş yapmak için çok kısa bir süreliğine çıktım. Bir ara sıkılır gibi olduysam da, iki buçuk saat uzunluğunda, tansiyonu yüksek bir tartışma programını ara vermeden izledim. Konu, Brexit ve Türkiye'nin İsrail ve Rusya'yla yeniden yakınlaşma sürecine girmesi, bu bağlamlarda yeni dünya düzeni, terör, yeni ittifaklar, küreselleşmenin sona erip ermediği, dünyanın ve ülkemizin geleceği meseleleriydi. Epeyce sayıda konuk vardysa da, Ankara Hukuk'tan hocam Anıl Çeçen ve biraz da araştırmacı-yazar Erol Mütercimler dışındakilerin konuşmaları pek de ilgimi çekmedi. Bir ara da, Jean-Luc Godard'ın *Alphaville*'inin ilk 20 dakikasını izledim. Muhtemelen yarın devam ederim. Senaryoyu şimdilik pek kavrayamadysam da, Godard'ın yarattığı karanlık, tekinsiz, yer yer ışıklarla çizilen ya da bulanıklaşan atmosfer, filmi izlemek için tek başına yeterli sebep. Film, siyah-beyaz, 1965 yapımı. AnnaKarina'nıngüzelliği, kanımca filmin önemli kollarından.

3 Temmuz

Öğle. Dün gece İtalya-Almanya maçının normal süresini izledim. Oynanan futbolu hiç beğenmediğimden uzatmaları pas geçtim. O yarım saatte bir türlü ısınmadığım, şimdye dek hiçbir kitabımı tamamlayamadığım, Büchner ve Kafka ödüllü, 1942 d.lu Avusturyalı ünlü yazar Peter Handke'nin 74 sayfalık *Mutsuzluğa Doyum* adlı otobiyografik anlatısını okudum. 51 yaşında intihar eden annesinin yaşamını, kişiliğini tahlil ediyor kitapta. Arka kapakta, metnin dolaysız, sade, şiirsel, yoğun bir anlatıma sahip olduğu belirtilmiş. Yoğun olduğu dışındaki saptamalar tümüyle yanlış. Hele de şiirselliğin ş'si bile yok. Sanırım bu yazıların bazılarını kitabı okumadan yazıyorlar. Meşgul kişiler ne de olsa. Handke, bir entelektüel anladığım kadarıyla ve bu yönünü romanlarına fazlasıyla yedirip yansıtıyor. Onu kavrayabilmek için çaba ve neredeyse kesintisiz tam bir dikkat, teyakkuz halinde bir zihin gerekli. Gerçi bunu yaptığınızda bile, berraklaşan, kabuklarından arınan şey gayretinizin tam ve adil bir karşılığını oluşturmuyor kanımca. Sanırım yazdıklarıyla yıldızımız hiç barışmayacak. Ama üçte ikisini tamamladığım bu anlatısını bitirmeye kararlıyım. Belki bir de en bilinen eseri, meşhur *Kalecinin Penaltı Anındaki Endişesi*'nden uyarlanan filmi izlerim. Galiba yazarlar, anne-babalarına bir kitap adamaya kalkıştıklarında genellikle başarısız oluyorlar. En azından okur açısından verimli, olumlu bir sonuç çıkmıyor ortaya. Paul Auster'in en kötü kitabı, babasını, onunla ilişkisini anlattığı *Yalnızlığın Keşfi* idi bana göre. Bir Auster kitabı okurken o derece sıkılacağım asla hatırıma gelmezdi. Gerçi son zamanlarda yazdığı romanların tamamı da sıkıcı, anlamsız. Bir Orhan Pamuk vakası da o sanırım. İsrail yönetimini ve Obama'yı destekleyen beyanatları da, sağ olsun kendisinden tümüyle soğumamı sağladı. Artık güzel bir roman yazsa da dönüp suratınabakmam. Yetenekli romancı, iyi kitap kıtlığı yok ya.

20.40. Öğleden Sonra Optimum AVM'ye gittim. Yemek ve tatlı yedim, biraz alışveriş yaptım, uzun süre müşkülpesent yeğenim Bulut'a hediye kitap seçmeye çalıştım, taksitle geri döndüm. AVM son derece kalabalıktı. Gittiğime biraz pişman oldum. Godard'ın filmine kaldığım yerden devam ettim. Altyazı çeviri tam bir fiyaskoydu. Bu yüzden filmi alımlamakta ve

Hasan VAROL

AYLAN BEBEK

*Ah Aylan çocuk
uzun bir ölümdür bu
Akdeniz ve bedenimde...*

Bir yaprak
bir ölü kuş
denizin ürperen yüzünde
koyu bir leke:
kırmızı.

Oysa maviydi deniz
gülürdi yüzü
bir bebek
bir çocuk görünce.

Göçmen bir çocuk
düşlerinde gülen yüzüyle
kumlara kıvrılıvermiş
uyumada şimdi
sonsuzlukta.

Gökyüzü karanlık
deniz
bir siyah leke
gözünde her çocuğun.

Fırat CANER

ŞAIRİN ÖLÜMÜ

Anlamadan neyin var bir anlamı siz çün,
tuttu bahçeden adabıyla bir gül kopardı.
Sevişmek de yalan sarılmak da, ki dün
koynunda o gülün sadece dikenini vardı.

Masmavi yolculuklara hazır dönmesiz;
eskiden olsa bir sonra hayâli kurardı.
Oysa yola çıksa hepsi nasıl önemsiz...
Ha hiç olmadı ha binlerce şiiri vardı.

takipte çok zorlandım, hatta sıkıldım. Godard senaryoyu Paul Eluard'la birlikte yazmış. Anti-faşist ve distopik bir yapıt. O kadar anlaşılıyor. 1984, *Fahrenheit 451*, *Biz* gibi yapıtlara ekleniyor bu anlamda. Filme verdiğim arada, uzun zamandır tarafıma okunmayı sabırla bekleyen Martin Walser'in *Bir Pınar Gibi* adlı romanına nihayet başladım. Şimdilik iyi gidiyor. Akıcı değilse de, büyük ustalıklı yazılmış. Yazar, savaş sonrası Alman yazınının en önemli temsilcisi sayılıyormuş arka kapak yazısına bakılacak olursa (Peki ya Günter Grass?). 1927 d.lu. Değişik yazınsal türlerde 50'den fazla yapıtı var... Evden çıkmadan önce Handke'nin anlatısını da bir gayret tamamladım. Kitabın ikinci yarısı çok daha berrak ve izlenebilirdi. Benim beğenime hiç seslenmese de önemli, klas bir yazar olduğu ortada.

İki Şairden İki Şaire Bakış: NASIL BİR ÇUKUR?

Hüseyin PEKER – Altay Ömer
ERDOĞAN

NASIL BİR SEFALET?

Destek atıp, destek kapmacılar.
Soruyorum: Ne vakte kadar
Ve ne kadar dostuz?..

Bütün dostlarım yılgın, ağırımaya giden bu.
Dargınım hepsiyle...
Gizliden gizliye hoşuma giden.
Hatır, tamtakır.

Zoruma giden - bütün dostlarım domuz.

Necmi Zekâ

Nasıllar kitabından, Everest Yayınları, 2016, s.13

NASIL BİR DEM?

Garip canım kaprisli...
Sevimsiz bir ayağımı sürtme şeklinde
Kısıp kısıp uydurmaktan yana.

Uzun sürecek
Yeni bir toplanma yerine çağrılmamız.

Hayaldir mai - paspal bir itibar beyidir.

Necmi Zekâ

Nasıllar kitabından, Everest Yayınları, 2016, s.21

ZEBERCET CİMRİSİ

Yedi on üç yirmi iki kırk sekiz yetmiş altı
gün geçti içimizden, ikimizden de diyebilirsiniz
kim nerde kaldı kin nerde
aldı mı kal'anlar

Büyük bir oğlan geçti kupürlerden
anısı yaşayacaktır bazı sayfalarda,
siz mi geldiniz, onlar mı kaldı
anlayamadı ben

Orda büyüyen bir resim, suyun önünden
cesur harfler teskin sayılar felsefe nedirciler
tütünler anasonlar tiryakiler eh yani bizler
kendisi miydi o, efendi miydi acemi miydi
ikisi birdenciler üçü biraradacılar

Bir orda resim büyüyen, 7 13 22
rakamla da farklı değil diyorum
o orda tansiyonu düşen
edatları çıkar kalbinden
yer kalmadı ülkende bunlara
özür dilerim reis, ülkemizde,
76 48...

Senden bana hep aynı bağlaç; yeis...

Olcay Özmen

Çukur kitabından, 160. Kilometre Yayınları, 2015, s.47-48

Hüseyin Peker:

1. Necmi Zekâ 1963 Mersin doğumlu, 2003 Altın Portakal ödülünü almış, İstanbul, Hamburg, Chicago vs. okumuş, taşımacılık sektöründe ve avangart sayılan bir ozan, her ne kadar diline takılan Turgut Uyar, Bachmann, Eloğlu, Güntan, İzzet Yasar vb. ozanlar konu edilse de ben onun dili kırk yarmasıyla, eksilttiği yerde, soyutlamalara dönüşen titiz ve eksilmeli anlatımıyla bir Necatigil yaratması olduğunu düşünmekteyim. Gerçi Necatigil usta gibi temiz bir komşu penceresinden seslenen iyi niyet elçisi görünümünde değil. Onun gerek hayat çerçevesinden edindiği, gerekse çevirdiği ozanlardan takındığı şiir tecrübesi hisleriyle ironinin çapraz görünümünden yarattığı, yer yer kötü huylu, çekinmesiz bir ironi yaratma hissi olduğunun peşindeyim. “*Piçlikten piçliğe*” dönüştüğünü söylerken, “*zıbartma zaruret*” diye bahsettiği şeyin toplumsal edatların onu bugüne taşıdığı, yüksek yaşam mertebesinin olurlarına çakıldığı hissindeyim.

Kendine “*Yeni bir dolandırıcılık ufku*” açtığını söylediği etkenleri, söyleşisine şöyle açıklıyor: “*Şiiri yaşamla, doğrudan deneyimlerle sınırlamak ne kadar büyük bir safillilik ise, şiiri sadece şiir tarihi çalışması sanmak da o derece büyük bir yanlıgı. Kabul etmek gerekir ki, şiir çok okuyarak, çok bilerek yapılabilen bir sanat dalı değil.*”

Necmi Zekâ, Orhan Koçak’ın deyimiyle “*zorlukla yüzleşerek okunan bir ozan*”, şairanelikten kaçtığı, dilsizlik ilkesine yanaştığı Zekâ ile fazlasıyla ilgilendiği düşünülen bir kimlik: (bırak, nakarat) benzeri yarım uyaklardan, ses, hece takıntılara ve söz tasarrufu takıntularına kadar oldukça kısıtlı söz ordusuna vurgu yapan şair, “*abi sen psikopata bağladın*” tipi sokak dalaşmalarında kullanılan yüksek öççeli sözlere de muhatap aslında.

“*yatak odalarında şimdi bu tartışılıyor*”, kitabındaki bu dize elbet tek değil, onun erotizme sırtını yasladığı farklı objektife yaklaşıyor bizi. Hani eski kitabındaki benzersiz dizesi de buna eklenebilir: “*zenginleştikçe daha ucuz fahişelerden seçen mi oldum*”. Necmi Zekâ, bir yanıyla karşı cinse duygusal bir kimlik teslim etmede çekimser davranan biridir. “*Kullanım süresini*” kısa tutan, bir yerde fazla kalmayı usanç sayan bir kara mizah portresi. An itibarıyla unutan, falso avcısı bir Nişantaşı portresi. “*bana bakmayın, ben hep hep böyle bakarım*” diyen bir hırt! Beyninin hurdacı kısmından sesleniyor. Ama rügan ayakkabılı bir janti edasında. “*Necmi bey, kafayı mı yediniz?*” diye soran nasıl portresi aslında. Kendiyle gül geçinenleri kasan bir benzersiz. Dedim ya, kara mizah nişanesi. Necmiye Alpay, onu anlatırken: “*son derece mutsuz, ama cin gibi kara mizah yapan, orta sınıfa mensup bir okumuş*” diyor. Ben Necmi Zekâ’yı farklı bir yerinden tanımlıyorum: Türk şiirine bir türlü oturamamış, tıpkı bazı önemli şairlerde olduğu gibi baş saflarda adına bir yer konmamış, özgün ama bulmaca edasında gerçektışı, ama gerçeğin siyah beyaz çizgilerini andıran, zengin bir yaratışın sokağa seslendiği çerçeveden bakan gelenekselin dışında bir örgüye çalışan, çözüm bekleyen bir şiire çalışıyor. Bir ayağı şiirimizin içine, bir ayağı da öte tarafına basıyor. Tıpkı şiirinde dediği gibi: “*Necmi Zekâ nasıllar?*”

2. Olcay Özmen’i ilk kez bir etkinlikte tanıdım. Şiirinde de gördüğümüz gibi insana ve yaşadığı hayata yakın, fakat onun içinde gel-gitleri birebir yaşayan ve şiirine de taşıran bir ozan. Durmadan yarattığı sıkıntıları, yaşarken dışına vuran baş ağrılarını şiirine tek tek ve yüzleşerek aktaran, sonrasında aynı durumun çelişkilerini diyalektik biçimlerle tartışmaya açan, bir sade bağrıma şairi.

İlk bakışta gündelik hesaplaşmaların yalın bir versiyonu çizgisinde iç konuşmalarına dışa aktaran bir mikrofona seslenir

gibi yazdığını düşünüyorsunuz, iyi kötü her ucunu didikliyor yaşamın; kirli çamaşırlarını pervasızca ortaya döküyor, bu hâli çoğunluk hoş da geliyor insana, bazen de bunlar şiir üslubuna sığar mı dediğiniz yerler de oluyor bu tarz bir yaklaşımda... “ihtiyaç molaları, 80 döneminin şiirleri, tercih edilen kızlar, kompartımanlar, iskeledeki basın açıklamaları, biten kontörler, kulaklarına sir yapıp acısız geçiştiren berberler”, kısaca Olcay Özmen şiirinde tüm kirli çamaşırlar masaya yatırılıyor. Bu şairin ağız gevşek dedirtecek kadar geveze, ama seviliyor mu? Bence çoğunluk sevilip yürek okşadığı söylenebilir. İlk kitabı 2006 Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü’nü alan *Sensiz Üç Yağmur*’dan sonra ikinci kitabı *Çukur*’da eriştiği boyutun, yeni kitabında farklı çizgilere taşınması ve kendini tekrarlamaması niyetleriyle...

Altay Ömer Erdoğan:

Demek ki zorlukla yüzleşerek okumayı göze almışız, bu bir. Gözlerimiz yıldızlara bakıyor, bu iki. Bu ikinin içinden bir William Burroughs çıkarmak işimiz de, haddimiz de değil, bu da üç olsun. “*Deli dedikleri, etrafında neler döndüğünü çözmeye başlamış bir insandır; hepsi bu*” dememiş miydi Burroughs? Aslında hepsi de, her şey de hakikatin inceltilmiş birer kopyası. Nasıl mı? Çukur kendini doğurur zamandan ve zamanı da içine alır, hayatın kaynağı olduğu kadar ölümünün de döneceği yerdir sonunda. “*O halde, müstehcen bir yol ayırımındayız*” diye yanıtlıyor Necmi Zekâ “*Nasıl bir matah?*” sorusunu. Olcay Özmen’in ise dokuz buçukuncu bir eylem plânı hâlihazırda bekliyor; “*buralardan gitmek.*” İki avangart ile mi karşı karşıyayız, bunu tanıma sınırlarını açıklamak gereğini duyuyorum. Avangart sanat; kültür, gerçeklik tanımları içindeki kabul edilmiş normları sarsıp sınırlarını değiştirmeyi amaç edinir. Rönesans’ın askeri teorisinden devşirilmiş bir metafor avangart; battaglia, retrogart, avangart, hareket halindeki bir ordunun üç bölümünü temsil eder. Zekâ da, Özmen de, bana kalırsa, retrogart reflekslere sahip post-avangart şairler.

İki şair arasındaki akrabalık da, farklılaşma da ironi kılıflı şiirsel söylemleri dolayısıyla. Orhan Koçak, Zekâ şiirinin “*başlangıçta dilsizliği yoklayan*” bir yönelimi imlediğini belirtip “*Susukluk, dilsel çaresizlik, sonraki kitaplarında da süregiden bir izlektir*” yorumunda bulunmuş. Zekâ şiiri hakkında en önemli belirlemelerden biri de Ersun Çıplak’ın “*manzaraya refakat*” kavramlaştırması. Çıplak, “*Necmi Zekâ, şiirlerinde sadece insanın varoluşuna ilişkin manzaraya refakat etmemektedir. Aynı zamanda okuyucudan da hakkını almaya çalışan bir tutum sergilemektedir*” derken bunun bana bıraktığı payı kutsayan bir okur olarak senin “*ben bu dünyada pis işler oluştuğuna inananlardanım. Belki de N. Zekâ’ya bundan bu kadar çok inandım*” gerekçene koşut olmayan ama ondan da beslenen bir inanca sahibim; “*Göz hakkı okurundur. O hakkın sınırlarını daraltıp genişletmek de. Manzara artık bana emanet ve ben manzaranın bir parçası olmadığım kadar manzarayı kendime bir parça bile olsa mal etmemekle dünyayı temiz tutabilme özgürlüğüne sahibim.*” Benim inanışımın temeli de bu düşünce; senin Necatigil’e bağlılığının bendeki karşılığı olan Anday tutkusu gibi içimde büyütüyorum böylelikle. Ben, yalnızca bu yüzden “*Nasıl?*” sorusuna verilebilecek yanıtı gerek daralma gerek genişleme içerisinde beliren dilsel çaresizliğe örneklediği katkı ile değerlendiriyorum. Post-avangart tavır diye nitelediğim de bu alanda beliriyor.

Olcay Özmen’de ise İkinci Yeni söyleme daha da açıkçası Ece Ayhan’ın söylemine yaklaştığında post-avangart tavır silikleşiyor; “*(Taze portakal almış Yozgatlı şairleri manavlar bütün sever.)*” o, dilsel çaresizlikten çok felsefi çaresizliğe türettiği dille dikkati çekiyor. Necmi Zekâ şiirlerindeki Beckettvari ironi, Olcay Özmen şiirlerindeki güncel medya diline yaslanıyor. Onur Akyıl, Onur Sakarya, biraz Ali Özgür

Özkarcı, biraz Mehmet Öztekin şiirleriyle akrabalık sezilebilir bu anlamda. Ama siz yine de bu sezginizi fazla abartmadan Olcay Özmen’in dilsel arayışları çevresinde oluşturduğu özgün bütünlüğü dikkate alın, derim. “*Müsveddelerini yırtarken eski merhametlerin / kal diyen bir kadının grameriydi aradığım,*” dizelerinin şairi Özmen, Türkçede açtığı çukur kadar bir çukur açmak istiyor kalbe; “*Sen suskunluğunu evlat edin, evine dön, onlar desin*” dizesiyle yelteniyor buna. Derinliğe uzanan ipin ucunun okurun elinde olduğunu bilerek hem de. Olcay Özmen “*kendini tasarlamakla meşgul bir şair*”. Aradığımız kişiye ulaşıyorsanız, bu yüzdendir.

Necmi Zekâ ile Olcay Özmen arasındaki akrabalıklardan biri de 160. Kilometre Yayınları’dır. Zekâ’nın *Yere Yığılanlar Yere Çakılanlar* (2013) adlı şiir kitabı, Özmen’in *Çukur* adlı şiir kitabı aynı yayınevinden okuyucu ile buluşmuştur. Hüseyin Peker, sen hırt diye tanımladığın Necmi Zekâ’da “*abi sen psikopata bağladın*”ı sokak dalaşmalarında kullanılan yüksek ökçeli sözlere örnekliyorsun ya, Olcay Özmen’in “*Hırt Cephesinde Yeni Bir Şey Yok*” adlı şiirinin açıklayıcı notu “*Seni çok snop gördüm bugünlerde!*”si de aşağı kalmaz yani. İki şair de güncel şiire çalışıyor. Konuşkan dizeleri var. Yer yer hayatın ağırlıkları söz kesiyor, yer yer sokaktan dile taşan hafiflikler. İki şair de, gelenekten gelen bazı ağırlıkları atarak, onlardan kurtularak irtifa kazanıyorlar. Böylelikle onunla ilişkilerini değil de dili daraltarak bir anlam dünyası genişletebiliyorlar.

Olcay A. Kara, “*Bir bulmacayı tamamlama girişimidir Zekâ’ya okumak. Dizelerin rotasını izleme, araştırma çabasıdır*” diye yazmış ya, Özmen’i okumayı da Sudoku çözme girişimine benzetebilir miyiz sevgili Peker? İki şair de, manzaradaki karaltıya çalışıyor kaldı ki. İkisinin dizelerinde de kulaklarımıza çarpan dış ses ile yetinmememiz gerektiğine, iç seslerine kulak vermeme gerektiğine dair öneriyi canlı tutuyor bu karaltı kümesi. Anlamı teslim almak da okura düşüyor. Okurlarına iştah katan şairler olmaları da ayrıca belirtilmeli. Bakışlarını dolaştırdıkları menzil, Türkçenin çarşafı kadar bir enginlik. Necmi Zekâ da, Olcay Özmen de sözün kıymetine vakfetmişler bakışlarını.

Sevgili Hüseyin Peker, yukarıda alıntılıdığımız Olcay Özmen’in “*Zebercet Cimrisi*” adlı şiirinin son dizesi “*Senden bana hep aynı bağlaç; yeis...*”, beni Seyhan Erözçelik’e götürdü desem, eksik olan tabancayı Necmi Zekâ’da aramaya kalkar mısın? Kaldı ki Seyhan da şiirin zekâ ile yazılabileceğine dair en önde gelen örneklerden biriydi. O, mantığı ve onun çerperinde kurulan şiiri tedhiş eden tavırla 80’ler şiiri içinde kendine en uça yer edindi. Zekâ da, Özmen de yürürlükte olan beğeniyi tedhiş ettikleri için uç şairler olarak değerlendirilebilirler. Kaldı ki hayat algılarındaki farklılık, dil ile edindikleri deneyim dolayısıyla onları ortaklayabilecek yönlerine engel değildir. Zaten post-avangart tavır, sarsmakla, sınırları değiştirmekle sınırlı değil, sarstığını kesin yıkmak, sınırları ortadan kaldırmak ve farklı tekil örnek olarak kendini ileriye sürmek ile ifade buluyor hayatta. Yani herkes kendi düzlüğünde yaşasın! Herkes kendi çukuruna gömülsün! Acaba kepçe ile kendilerine sunulan şiir bilgisini ve görgüsünü ilaç ölçüğüyle dağıtan iktidar budalası şair beyler nasıllar?

Nasıl mı bir çukur? İçi boş olan ama dolu gibi görünen

BİR MÜFİT ÖLMÜŞ... BİR "ARKADAŞ" YİTİRİLMİŞ GİBİ

Ali Asker BARUT

Üç gün sonra aldım şair Mehmet Müfit'in ölüm haberini. Uzakta gurbette olmak bir dezavantajdır, en çok da ölümlerde, sevdiklerinizin ölümünde. Gecikirsiniz sevince ama en çok da acıya, acılara... Ölüm haberinin acısını değil ama yetişememe geç kalma iç acımı, kederimin içimi ezen ağırlığını ancak, şaire veda yazısında Haydar Ergülen'in de haberi çıkan arkadaşlarının yazılarından öğrendiğini okuyunca hafifletebildim ve bunun bir gurbette olma, uzaklık sorunu olmadığını, bunun bir dönem, bir çağ sorunu olduğunu mırıldandım içime.

Aynı gecikmeyi 2015 yılında Eskişehir'deki Şiir Etkinliğinde birlikte yer aldığımız Ahmet Ada'nın ölüm haberinde de yaşamıştım. İnternete düşen cenaze resmine bakarken içimden, aramızdan sessizce (Eskişehir'de dudaklarında hiç eksik etmediği o dolu kederli tebessüm ile gözlerimin önünden geçerek) uzaklaşmasını izlemiştim Ahmet Ada'nın da.

Bu ölüm haberi gelmeden önceydi... *İstanbul'un Ağır Sultanları* ve *Tekkede Bahar*'ın şairi çeyrek yüzyıl sonra, hem okurunun hem şair arkadaşlarının karşısındaydı toplu şiirleri ile. Burada Yapı Kredi'nin açıklamasından öğreniyordu okurları da şair arkadaşları da 1988'de Babıali'den kopmasının ve çeyrek yüzyıl süren suskunluğunun sebebini:

"Para kazanmak için şiiri bırakmam gerekir, ikisi birarada yürümüyor çünkü."

Yıllar önce 1985'te şiirlerimi vermek üzere girdiğim *Varlık* dergisinin yoğun mürekkep, kâğıt ve dergi kokan odasında dört kişi oturuyordu: Enver Ercan, Kemal Özer, Cengiz Gündoğdu ve Mehmet Müfit. *Varlık* dergisindeki bu masa muhabbetinde gördüm bir kere Mehmet Müfit'i.

Konuşmaları üst tondandı, hemen dikkat çekiyordu. Şairden çok şiir ideoloğu imajı çizen kitabı cümleleri, kendini beğenmiş, çokça iddialı tavırları, ve arabesk toplumluluğu abartılı gelmişti o yıllarda bana. Sonra da bir daha da karşılaşmadık hiç, hiçbir yerde. Ama ilgimi çeken Mehmet Müfit'te (Ahmet Kaya'da da bu vardı) konuşurken o itici tavır o iddialı fazla kararlı ve biraz da kendini beğenmiş söylem, kenar mahalle insanlarını, ezilenleri, hakkı yenilenleri, mağlûbları savunurken yanında dururken arabesk-protest bir duruş bir kimlik kazanıyordu ve sizi tarafı yapıyordu. Ve galiba bu bıçkın ses gençlerin Mehmet Müfit'in şiirinin peşine düşmesinde belirgin ve belirleyici de oldu.

Ne diyordu Metin Celal arkadaşımı uğurlama yazısında "Bir yandan da şehrin görünmeyen yanını, yeraltındakileri, kabadayıları, kumarbazları, alkolikleri, esrarkeşleri kendine has argoları ile kendi ağızlarından ustaca anlatıyordu."

Haydar Ergülen Müfit'in ağzından onun ilk iki kitabıyla şiire borcunu ödediğine inanır ve şu tespit gelir: İlk "yeraltı" şairimizdi aynı zamanda.

Bence de. Gelecekte Türk şiirinde bir "yeraltı" şiir damarından bahsedilecekse şiirimizin Ahmet Kaya'sı saydığım Müfit bu "yeraltı"nın en kalın damarı ve ilk şairi olarak anılacaktır.

Mehmet RAYMAN

YOLLAR

yollar çok akışkan
nehirlerin yatakları kuru
son durağa taşınıyor bütün yolcular
toprağın sessiz sevinci baharı bulur
artık uçurtmaları bırakın göklere
zorlasın ipin ucunu

yollar hiç durmaz yerinde
hep akar gider gecenin yıldızları
daha parlak giysiler içinde gelir
incecikten tohumun kulağına fısıldar
yazdan güzden kalma olgusunu

suların ılgın akışını besteliyor
güz güneşine çıkan kumru
ara sokaklardan geçenlerin gölgesi koyu
yolların kavşağına kurulan köprüler
daha dingin bakıyor uzaklara

kınası çıkmadan bekler mektubunu
yaşamın bir yazanı vardır
biz onun içinde yer ararız kendimize
ipliğin nazını çeken kumaşın dokuması
heveslerini saklar yüküğün içine

bozulmuş bağların cıngılı
sütü kesilmiş ana çocuğundan cılız
çocukluğumuzun ferfenesine giden yollar
yağından bulguruna kadar toplama
gün batımını tavlıyor akşam güneşi

Uzakta gurbette olmak bir dezavantajdır, en çok da ölümlerde, sevdiklerinizin ölümünde. Gecikirsiniz sevince ama en çok da acıya, acılara... Şiirleri çok çekmedi beni, yakınım, arkadaşım olmadı ama adı geçince hep *İstanbul'un Ağır Sultanları* geldi aklıma ve *Varlık*'taki o masa.

Peki bu ölüm ile niye bu kadar garip oldum, o yitilik niye düştü içime bir "Arkadaş" kaybedilmiş gibi...

İçim "Yaprak Kasırgası" şiirinin gürültüsü ile dopdolu şimdi!

(...)

annem annem

çığığım götürsün seni uzaklara

yeşilcik bir çocuktum, tıngırtılı mıngırtılı

güney kasabalarında. sınavlara ve sevdalara

her an hazırdım. orta halli memur çocuklarının

tarihlerinde yazılıdır bu.

babam, şarkılarla karışık

savaşlarını anlatırdı

karıncalarla hamamböceklerinin.

annem köşesine çekilmiş

pirinçlere yasin okurdu

sırtımı sıvazlamak için.

omuzlarıma nal düşecek

hayatı yoracaktım, yorulan

kır çiçeklerinin karşılığında

(...)

KIŞ BİTTİ

1.
Sevinçlerinin ipliğinden kilim dokuyabilenler
Karakışlara inat yaşadıklarını da alıp gittiler
O anımsamaların beyazlığı
tutunamayınca insanlığın kirinde
ağlar durur yağmurun kimliğinde

Ormanın kendi hırkasıyla ısındığını
kuşlar bilir
baltayı tutan elin onmadığını
Kar, toprağın beyazla kutsanmasıdır
Ondan kış en çok çalıya sinmiş tavşana
bir de dağlara katar anlamını

Alçakgönüllü yaşamlar
gövdesi kanayan kemanların ağıtıdır
Tayları kederlendiren
ağlatan karni burnunda kadınları
Sağduyumuza pashlı çiviler çakılmasıdır

Yasıdır bu çılgınlıklar bozkırlarını yitiren kuşların

Artık her doğum da erken doğumdur*
ölümlere zulümlere cebelleş
Kaç çocuğun umudunu toplasan onarır
bağırına köz düşmüş ana yüreğini

Soysuz kahkahanın patlayışı, nefret pusu
hırsın iyiyi güzeli inciten söylemi
burkulmuş bilek, doldurulmuş saman harası
mırın kırın yığınlarına

2.
Kış, beyazlığı süttten öğrenmiş değildir
Kurdu kuşu düşünmüş değildir
Açlığı susuzluğu yoksulluğu
Savaşı, yaraları, sefilliği
Fukara ölümleri üstüne atılan nutukları
Kış, insan kadar kötülük kurmuş değildir

Görür de uygar dünyanın halini
utanır beyazlığından kar
usulca çekilir göğe
yağmurun diliyle ağlar

Kuşlar
sarmaşık yeşilinin saflığında
ya da kirazların allığında
düşsel sesler olarak kalırlar

Tarlaların uyanışı ısıtır sevinci
çalıların tomurcuklanması

SARKAÇ

puccini dinliyorum
estetize olmuş bir acı
çınlıyor kulaklarımda
su sesi, bulutların geçişi beyaz
gülücüklerle gökyüzünden
bir kız çocuğunun sarkması
ve elleri zamana yayılan
toprak kokusu
pencere kenarlarında dizilmiş saksılar
bir kedinin gözleri öylece duran
henüz gece değil açığa çıkmış değil varlığın
devinen bir düşünce halesi
ara sokaklar arnavut kaldırımlar
kalaycılar çarşısı

durmaksızın akan bir ırmak
taşır ya gövdesinde biçimli bir dalı
kuru ve ıslak
zamanı kendi içinde doğurup
ve yoğurup akıttığını
yaratır bu suskunluğu

seni düşünürüm
salınır bir sarkaç şarabın esrikliğinde
dedemin baston bacağı
yerinde ve küçük adımlarla
durur öylece odada

kanatlanıp uçmak için
bekler mavi kuş
baharın dönüşünü
kırışmış bir yalnızlık yüzü
gözleri ağzı yinelenen şu hayat

Ama acısını nasıl sağaltır don vurmuş ekin
Yoksulun kapısını çalan bayrağa sarılı tabut
nasıl bir kuyu açar ata yüreğinde
Yırtığını neyle yamar
toprağını yitirmiş bahçeler

Bilinsin
En derin yara suskunluğun bağrındadır
Ateş yakar başkaldırının karın boşluğuna

Kış bitti
Kuşların, börtü böceğin aşkına
çiçekli bir mevsim bırakarak

* Her ölüm erken ölümdür, Cemal Süreya

GÜZEL ANKARA, ADNAN SATICI VE BLUES VAKTİ

Hüseyin ALEMDAR

I

Başlarda, T. S. Eliot'un "Nisan, ayların en zalimi" dir sözüne inanır, nisan hariç her aya saklanırdım. Gövercin değil de alçaktan uçan güneşi gençliğim! Yirmili yaşlarım fena halde Nâzım Hikmet ve Attilâ İlhan, otuzlu yaşlarım birdenbire kendine kırılan h' içbir şeysizlik imgesi Yannis Ritsos ve René Char'dı. Sonrası Stéphane Mallarmé, Paul Eluard ve İlhan Berk... Ah! "Ben ölümü eskittim, geliyorum!"* dediğimde, sen *Ülkesiz Şarkılar* söylüyordun, meczûp ve mülteciydin, Diyarbakır, Kırşehir ve Ankara gibi/kadar *serhoş ve kalbî* güzeldin. Önce *Şubatta Saklambaç* Zafer Ekin gitti sonra sen, şubat ve eylül dâhil hiçbir aya saklanamadım!-- Ah! Yakın ve yeknesakım aşka, kedere ve ölüme. "Diyecektim ki *hazırım/vazgeçtim birden/yüzümün hayata yakışmadı doğru, ölsem de yakışmayacak!*"

II

Yurdunda konuk, her daim kendi içinde tutsak ve yaralı yaşadın sevgili Adnan! Türküler yaktıkça, blues tadında yeni şiirler söyledikçe paslı hançer dünyanın kalbine saplandın hep. Amed bir Diyarbakır'ı Ergani'den Silvan'a Amida bir Diyarbakır'a çevirdikçe Kızılcahamam'dan Haymana'ya Ankara şehri bile anlamadı seni. Ah! *Hep Unutur Uzaktaki* dâhil hiç kimse anlamadı seni zaten! Hakkâri ve Bingöl dahil her şehirle helâlleştin de yumruağrı/ana' kara "güzel Ankara" büyüdükçe büyüdü sende. Konur Sokak hariç bu şehrin her caddesinde, her sokağında hakkın var; sevinç ve hüznün se(k)anslarının dörtte üçü kabul edelim ki kitaplarında var, ama *Doğu Baladı* acın hâlâ içerde Adnan: "halkın derinlik olduğunu kim söylemişti/söyleyin nerde seceresi yitik soyum, nerde derinliğim/siliniyor ölü ceylanın derisindeki mürekkep/avcı burda ey bilici ya ben nerdeyim!"-- Sahi Adnan, yirmi yıl var nerelerdesin!

III

Ah! Lirik tez, "Aynı dili konuşmalı adaş dağlar" senin projendi, doğru ya. Dağlar ki boğum boğum ağrısıdır insanın be Adnan! Küçük Ağrı'dan büyük Ağrı'ya, Muş kuzeyinden Muşgüneyi Dağları'na, Allahüekber Dağları'ndan Canik-ül Allah'a; Kürtçeden Çerkezceye, Kurmanciden Lazcaya, Azericeden Ermeniceye ana dilleriyle susup aynı dili konuşmalı dağlar. Dağlar ki, höyük altında gömülü şehirlerimizdir, düşümezdür, binlerce yıldır yaşamakta olan aşklarımızdır. Şirin gibi sarp, Leylâ gibi engin, Aslı gibi dik; gibi Ferhad, gibi Mecnûn, gibi Kerem... Gibi ve ile edati Ankara şehrini üç şairle özdeşleştirdim otuzlu yaşlarımda: Biri Ahmet Telli, biri Ahmet Erhan, biri Adnan Satıcı. Ama sen benim bir türlü otuz olamayan *62 tavşan 27* yaşındın; çoğu kez kaybetmemdin, bulanık aşk hâlimdin, yarım tümcelerimdin, mağrur ağlamamdın. Dahası kavuşmak gibi ayrılmak hâlimdin: "Gerçi bir an olsun aklımdan geçirmedim/neye varır diye bu işin sonu/yenildiğim için pişman değilim/yerlerde sürüklediğim için gururumu//Biraz üzgün biraz kırgınım ama!"-- Ah! Şu an elli birinde filan mısın!? Ellisinden sonra aslolan aşk kırgınlıkları ve üzgünlükler be Adnan!

IV

Saymak üzer ya Adnan, Edip Cansever hüznü bir yaz daha vurur kendini ve günler kırlangıç fırtınasına dönüşür derken

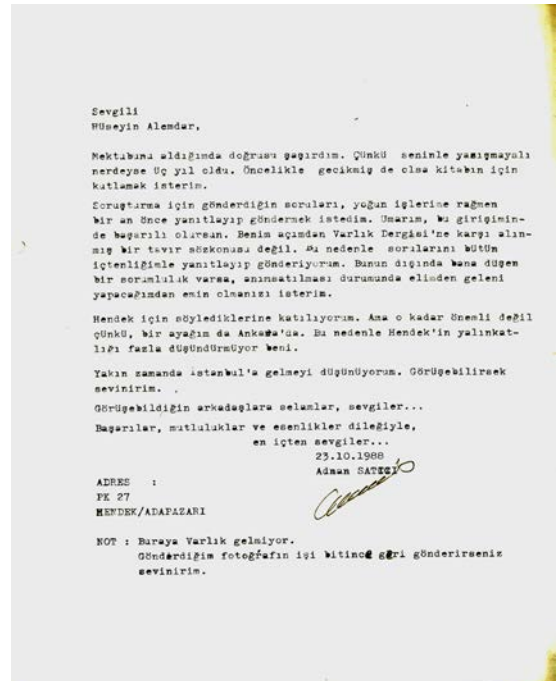
koca bir yıl daha biter, yedi yıl olur sen gideli... Sahi, sen gideli her yer ve herkes *Hepsi, Ölü Bir Gürültüyüm* ve *Bin Yıl Daha Ülkesiz* gibi; hâlâ senin şiirlerinin kimsesizi bu ülke, anla! Ah! *Hepsi* demişken, türkülerimizi ve bozlaklarımızı *Dokuzuncu Blues* en iyi sen söyledin ya Adnan, bir yıl olacak Neşet Ertaş da sizin oralarda; aşka ve günaha derin sadakat gösterin, aman kendinize mukayyet olun! Bilmem biliyor musun? Senin Neşet blues'un vardı ya hani, kaç zamandır defterimde: "Bu kadarla kalsaydı keşke/ağzımı açınca cana zıyanım/kızkardeşimin kırık kalbi gurbette/toprak onarmakta anneminkini/seninkisi almış başını gidiyor/durdur duracak benimkisi//Bunu sana nasıl söylerim/hata benim günah benim suç benim//hepsi!"-- Kalp ve gönül kelimeleri dâhil cana ve canâna zıyanım her cümlede; hepsi!

V

Dedin/dedim duydum: "Tanrı bile harflerden yapılmadı ve her girdap su tadında kıvrıla kıvrıla çürür" Hüseyin, pardon Adnan! Ülkesiz ve yurtsuz da olsa büyüdüm, aşk ve yalnızlıklar edindim, dâüssıla çektim, işkenceler gördüm ve işte öldüm! Mezar taşıma hangi söz düşüldü; ne umurumda. Herkes bir gürültüdür ya, nâçizâne şu iki dizeyle anılmak isterim: "Bir gün kavuşacak toprağım da yok/Sonsuz boşluğa dökülüyor kanımın şelalesi!"-- Kan ve gül, "gülü sevmek için niye menekşeden nefret etmeli?"yim de demiş olabilirim. Ne de olsa şiir ve devrimdi ömrümün üçte ikisi!

VI

Az çok ben de bilirim poetika ve sevda denen bilimi Adnan. Öyle ya, insan çok şey öğrenir yaşlılarından ve akranı olan hayattan. Benzer bir hayattı/r ne de olsa yaşanan; bazen alın ile şakak arasında beliren küçük sevinçler toplamıdır hayat, bazen gecenin tenhalığına düşen beyaz leke. Yirmili yaşlarımız bağırrı anlamaz, otuzlu yaşlarımız anlar anlatamaz, kırklı yaşlarımızza anlayıp da anlatamamanın yasıdır; *Eksikti Geceler ve Bazı Günler*'e benzer biraz da. Ah! Kalbine sokulup, elinden tutsak da geceler hâlâ Cemal Süreya eksiği, günlerse Turgut Uyar yetmezliği: "siz ne zaman öldünüz allahaşkına yani ne zaman!"-- Sahi, sen ölmüş olabilir misin Adnan! Kalp hatırlamanın incelikler diliyse, ölüm necedir senin kitabında: "Tenimle kuruladım gölgeni sözlerimle giydirdim/gülüşler geliştirdim gülüşünden/üzdüm, üzücüm oldun/kırdım, öptüm onardım/her kim unuttuysa ben hatırladım." Ben de öyle!



VII

Yarın günlerden 16 Şubat değil, 15 Şubat hiç değil! 14 ve 13 Şubat'a olan kinim ve kırgınlığım yıllar geçtikçe daha da büyüyor. Vaktiyle, üstat Yahya Kemal'e "Ankara'nın nesi güzel?" diye sorulduğunda "İstanbul'a dönüşü!" demiş. Yaklaşık beş yıldır yakamda *Blues Vakti* bir Adnan Satıcı ve Ankara hüznü, Diyarbakır ve Yozgat dâhil hiçbir şehre günübürlük gidemem!

BLUES VAKTI

*Sen beni asıl Marx okurken görecektin--
Hiçbir şeyin yok diyor ruh doktorum!***

Kavgan benim kalbim seninse ilk önce bana uğralım Adnan farklı şehir fevri zaman gözün göze söylediğine hayat denir doğu baladıyla ölmüş biri pekâlâ çağdaş dua da söyleyebilir bir şiir Ahmed Arif bir şehir Diyarbakır gülümse baharıma kardelen çiçeği dâhil her çiçek şairden öğrenir yerçekimini artık *Hep Unutur Uzaktaki* deme n'olur ağzım yüzümde değil iki gözün dünyaya konuştuğu çoğu kez kaybetmek midir! Ankara ile İstanbul, âh San Francisco ile Chicago arası şakağa dayak smith wesson değilse hızlı tren boşluğudur mahkûm ve mülteci *Ülkesiz Şarkılar* zehridir ülkem ve Amerika ellerimi boynumda tutup tekmelenmiş idam sehvası [ağlayacağım
orda mısın Adnan, ömrümüzü yıllara ve Allah'a duyursak [ya şimdi--
sahi, neredesin Adnan! Defterlere sustuğumuz her yüz ayine-i [devran!
Ey Amerika ey Türkiyem! McDonald's moru cızzz burger [ülkem benim
nasıl da cinnet dalyanı ikiniz; sizi yan yana görmek içimi [cızzz'latıyor!
Ginsberg'den izin aldım hayata ve şiire sığınıp, şiir ki kalemdir [benim
içuzak, tüm şehirlerimi büküp ağız dolusu ikinize birden [küfredeceğim
ki, kandır küfrüm: "Günlerdir evde oturup kenefteki gülleri [seyrediyorum!"
en son Erdal Eren mektubu ve bozlaklara mı ağlamıştık senle [Adnan!
Kırşehir'den bakarsan ovalar Ankara sahi, daha yukarılar [enikonu Etlik
eline silâh ver insan denen puştun, âh öldürmeye değer tek şey [gençlik!
Kendim ve ülkem dâhil her şeyimi vurdum-- *Keklik dağa dönsün, kurşun yuvaya!****

*) İlhan Berk
**) Allen Ginsberg
***) Adnan Satıcı

*Gebze (Yokilçe)
17 Eylül 2014 (22 Şubat 2017)*

Mustafa Ergin KILIÇ

ÇAPA VE ÇABA

ah neresinden tutayım kulpunu kırmış
içini dökmüş bir baharın
ah neresini tutayım çoktan tutulmuş
bir kalpse
teri başağın

ikimizden hiçbir şey olmaz
olsa olsa aşk olur diyen
şu sabaha karşının

içim sensiz nasıl bir anadolu
tokat erbağ zile
vurup vurup yokluğun tokmağını
basıp basıp boşluğun zilene

içimde kırık bir cümle içimde ünzile
içimde merakın meramın imkansızlığın
sensiz uzayıp duran bu kansızlığım
üzümsüzlüğüm pekmezsizliğim üzüle üzüle

anlamda bir bozukluk yok da
anlattığımda bir bozukluk var diyen hayat içimde

kaburgalarındaki kırığa göğüs kafesimdeki çatlağa
kendini ekerken bir leylak
kemiğinden ilik ver kemiğinden dirlik ver
çarpıntınla sula kırmızına ula

sende et kaldıysa
bende bir şehri ayakta tutacak iskelet var hala

kasıkların benim yastıklarım
bu nasıl bir hayat ki
bir çukurovalık pamukla
dolduramadıklarım

benimki hem sana gömülmek
hem senle gömülmek
bu sardunya toprağına

bir tek senle sıvanınca kapanan
kafamdaki çatlak

beni senden göndermekle bitse
seni benden göndermekle bitse
bir bahçivani işten atmak
ama bu bahçe ne olacak
ama bu bahçe ne olacak
artık bu toprağı
hangi yağmur
hangi güneş
çalalayacak

artık bu toprağına
hangi yağmur
hangi güneş
çalalayacak

ALAY VE GERÇEK

Beytullah KILIÇ

İnsanın önyargıları ve günümüz toplumunun büyük çelişkiler içinde güllük gülistanlık(!) hayatı en iyi ifadesini şiirde buldu. Bu şartlar altında delirebilene ne mutlu. Deliremeyenlerimiz de şair oldu. Bu garip kulunuz Enis Akın'ı, Davut Yücel'i ve Özgür Göreçki'yi ardı ardına okudu, ironinin kırk tonunu buldu.

Enis Akın-Öpünce Geçmez*

Öpünce Geçmez- Natama imzasıyla okuru selamladı. Şair, kitaba öyle hızlı başlangıçlar yapma derdinde değil. İşin aslı bir derdi olmalardan sıkılmışlığın diliyle başlıyor kitaba. Aşırı toplumsal duyarlılıklardan sıkılıyor. Çünkü bu aşırılıkların ucunun yapmacıklıklara çıktığını biliyor:

"yatak odamda aktif bir volkan

ve gereksiz bir adalet duygusu(...)"(s.7)

Dilin günlük kullanımdaki bozulmalarını dizelerde gezdirerek içselleştiriyor:

*"(...)ve gözlerini kapatıp
hatırlamakistemiyosn(...)"*

Gelgelelim bu içselleştirme biçimsel bir etkileşimin sınırları içinde kalıyor. Söz gelip "anlam"a dayandığında dizelerin ucunda keskin bir alay bekliyor bizi. Yazar tuzaklarla karşılıyor okurunu. Bu alaydan biçimsel bir üslupla şiire karışan günlük hayat da ağzının payını alıyor. Şair: "Her şeyden sıkıldım!" deme şeklini bu alayın içine saklıyor.

Bazen rotasını günlük hayatın dışına doğru çeviriyor Enis Akın. Dizelerde bir yürek ritmi atmaya başlıyor bu sefer. Tüm duygular daha içli bir dile yaslanıyor. Şairin inatla ve alayla okuru dürtüp duran dizeleri ruhumuzu okşamaya koyuluyor bu sefer:

"ben avarelik peşindeyken

oltamda deniz

parmaklarıma takıldın

sert ve çaresiz

işte geldin

iyi ki geldin(...)"(s.14)

Enis Akın, hayatın kendi kontrolümüz dışında –doğal bir akış içinde- devam ettiğine, devam etmesi gerektiğine inanıyor. Hayatın akışına müdahale edenlerden, hayatta her şeyi kontrol etmeye çalışanlardan lafını sakınmıyor. Hayatın kendi akışını, yönünü bulması gerektiğine inanıyor. Bu yön buluşta renkleri ve kokuları çok önemsiyor:

"(...)ne zaman bir çim kokusu

konuşmaya karar vermişse belânın dilinden

katanalar arka ayakları üzerinde zıplar durur(...)"(s.18)

Deneyseleçilik konusunda oldukça keskin bir tarz benimsiyor şair. Şiirin biçimsel ritmini bir kenara bırakarak kelimeleri bile darmaduman etmekten geri durmuyor. Bunun yanında kelimelerin günlük hayatta ağızdan çıkışına da müdahale etmiyor şiirinde:

"(...)işte gel dim ve buna ramen paçayı k

urtarmaküzeryim(...)"(s.20)

Aslına bakarsak bu keskin deneyseleçilik konusunun altında da şairin "alaya alıcı tavrı" olduğu düşüncesine kapılmadım değil. Çünkü kelimeleri lime lime dizelere dağıtan, kelimelerin günlük kullanımlarını dizelere üst üste abartarak dayatan şairin bu tavrı altında yatanın ironi olması yüksek ihtimal... İzlenen bu yöntem okuru, ifadenin gerçekliği ve alaycılığı arasında bocalatıyor. Bu emin olmama durumu sıradaki dize için sabırsızlandırıyor bizi. Ayrıca şair de günlük hayatı bir sıkıntı haliyle eğlence ediniyor. Hayatın sıradan damarlarını çatlatıyor Enis Akın.

Hayata karşı güçlü bir duruş sergilediği anlarda ise şairin "alaycı tavrı"dan ayrıldığını görüyoruz. Tetikte bekleyen

düşmanlar olduğunu hatırlatıyor bize. Hatırlatıyor ve tetiği çekmeye hazır:

"(...)ben sana söyleyeyim mi Nihâl!

hepsihepsi o an gelince tetiği çekmekte kararlı görünebilme isteği

gerisi boş(...)"(s.27)

Hayata karşı plan yapmaktan hoşlanmayan şair, büyük ideolojilerin peşinde atıp tutanları da yerden yere vuruyor. Kısacası kraldan fazla kralcı olanlara dizinin çıkış kapısını gösteriyor:

*"(...)tam üzereydimler var, tam dünyayı düzelterektimler var
bunlar üç dört, tam kendimi ifade edecektim bu beş,
tam vapura yetişecektim altı bu,
bütün kelimeler dilimin ucundaydı var bu da beş
sayılır(...)"(s.29)*

"acelen hayattı" ismiyle karşılıyor okuru kitabın ikinci bölümü. Bu bölümdeki şiirler biçimsel açıdan geniş bir başkalaşıma uğruyor. Şairin deneyseleçilik damarı daha bir su yüzüne çıkıyor. Kullanmış olduğu kekeme dili kusursuz hayat-kusursuz dünya algılarına bir tepki olarak oluşturuyor. Hayatın olağan akışına müdahale edilmesinden hoşnut değil. İkinci bölümde bu yoğun kekeme dil okuru terletiyor.

Kitabın üçüncü bölümünü "olmak korkusu" oluşturuyor. Şair, sözde adaletin hayatı zevkle yaşamayı bilen ve hayattan keyif alan insanların yaşantısına müdahale amacıyla kullanılmasına isyan ediyor. Bu durum da sonuçta "akış"a bir müdahaledir. Bölünmüş dizeler, kelimeler –kekemelik-bu noktadan çıkıyor: *"(...)bir sonbahar denizine dökülen klarnet eşliğinde akşam çay içip sohbet etmemizi çağırıyorlar tamk sandalyesine(...)"(s.59)*

Son bölümde şairin imgeleri iyiden iyiye günlük hayatın damarlarını öpüyor. Şiirden yapmacık zihniyetleri süpürüp atıyor:

"(...)seni öyle cumartesi deyişin için seviyorum leylâ

bu trafik sıkışıklığını benimle paylaştığın için(...)"(s.69)

"Öpünce Geçmez" kitabına bütünsel bakacak olursak kullanılan tutuk ritimsiz dil hayatın doğal akışına yapılan müdahaleleri simgeliyor diyebiliriz. Bu kekeme dil sona yaklaştıkça çözülüp ritim kazanıyor. -akıyor- Sona doğru şekilci bir mücadele hevesine kapılan "tip"lerisüpürüp atıyor şiirden. Ortalama insanın hayatı mutlu kılan koşturmacasına sürüyor şiirini ve imgesini.

Davut Yücel-Papalar ve Otomobilleri**

Davut Yücel dizeleriyle dünyanın son yüzyılı gezen bir şair. Elini cebinden çıkarmadan laf atıyor etrafına. Enis Akın'da olduğu gibi yine "alaya alıcı bir tavrı" buluyor okur. Dünya, problemlerle boğuşuyor. Şairimiz bunun farkında. Fakat dünyanın gidişatı şairimizin hayatını pek de etkilemiyor. Ellerini ceplerinden çıkarmaya bile gerek duymuyor. Davut Yücel, tarih duraklarında bekleyip durum tespiti yapıyor ve oradan uzaklaşıyor.

Şiir, hep bu durum tespitleriyle devam etmiyor elbette. Kimi zaman aniden bir hikâyenin içinde buluyoruz kendimizi. Bu hikâye aralarında da şairin içinde bulunduğu durumun tespitiyle karşılaşılıyor. Sonrasında eli cebinde gezintisinde kaldığı yerden devam ediyor. Bu kayıtsızlık şiirin ritmini hızlandırıyor. Daldan dala sürüklüyor okuru Davut Yücel.

Global gelişmelerin küçük insanın hayatına olan etkilerini ani çarpışmalarla veriyor şair. Bu çarpışmalarda aldığı yaraları okura göstermekten geri durmuyor:

*"-Telekomünikasyon faturası ödemeni gerçekleştirmedi.
haberleri sunan hanımefendi bir kelimenin ağırlığına dayanamayıp*

intihar etti. annem çay demliyordu ona çarptı çaylar döküldü babam

olur böyle şeyler dedi. televizyonun önünde kaza mahalli oluşt(...)" (s.19)

Şair, sayfa sonlarında tanımlayıcı-bilgilendirici dipnotlara girişiyor. İlk anda bu dipnotların şiirle olan ilişkisini fark etmekte zorlanıyoruz. Ancak şairin bilinçaltında var olan bu ilişki şiirin müphemiyetini güçlendiriyor. Davut Yücel'in günlük hayat içinde denediği farklı rotalar, yakın tarihte şahit olduğu olayların bir yansıması olarak değerlendirilebilir.

Dünya'yı bir kirlilik olarak görüyor çoğu zaman. İnsan kirliliği ise en başta geliyor. Şehirlerin kalabalık yalnızlığına değiniyor sık sık. Bu sefer yalnızlık kirliliğine vuruyor baltasını. Sokağa çıkıyor: dükkânlar, sokaklar, ışık seli... Işık kirliliği başlıyor gece karanlığında. Dünya, hızla yeni şeyler keşfediyor, yeni şeyler öğreniyor(!) çılgınca: bilgi kirliliği... Günümüz insanı ise bu değişim çılgınlığının içinde bir delilik halinde şaire göre:

"(...)yerle ilişkiyi sorguluyorum o şarkıyı dinlerken. çocukluğum. iş yeri. ev yeri. gençliğim. cennet de bir yer sonuçta. benim adım davut, babamınki sami." (s.31)

Enis Akın şiirinde olduğu gibi Davut Yücel şiirinde de sona doğru yaklaştıkça kendimizi şairin günlük hayattaki koşturmacaları içinde buluyoruz. Enis Akın şiirinde bu durum bir rahatlama seansı hâlinde gerçekleşiyordu. Davut Yücel'de bu süreç bir karmaşa ve kayboluşa eğiliyor. Oradan oraya huzursuzlukla koşturan şairin sesini kalabalığın içinden ayıklamakta güçlük çekiyoruz. Şairin huzursuzluğu bir zihin karmaşasına dönüşüyor:

"(...)kalabalık sandım ben sizi öpünce pardonpardon günaydın

aslında sadece birbirimizi sevmiyoruz yine

bu ilişki tüm olasılıklarıyla monoton bir tesadüf(...)" (s.38)

Özgür Göreçki-Birlikte Takılan Harika İnsanlar***

Özgür Göreçki 1984 Kadıköy doğumlu. 2012 Yılında Pan yayınlarından çıkan "Asdasd" adlı ilk şiir kitabının ardından 2016 yılında Natama'dan yazımıza konu olan "Birlikte Takılan Harika İnsanlar" okurla buluştu.

Şiirleri okumaya başladığımızda kendimizi müthiş bir bilinç akışının içinde buluyoruz Özgür Göreçki şiirinde. Bu bilinç akışı içinde şairin inançla olan yüzleşmesi ve savaşı ön plana çıkıyor. Bu savaşta şair, para ile inanç arasında çıkara bağlı ilişkiyi bir silah olarak kullanıyor:

"Ey 2816, büyük dünya mumu/ Bizi, ailemizi, sevdiklerimizi koru

Paraları ateşle

sağ ol.(...)"(s.13)

Şairdeki yarım bırakılmışlık duygusu kelimelerin, dizelerin, benzetmelerin iliklerine kadar işlemiş. Bu yarım bırakılmışlıklar okurun dinlenme durakları oluyor şiirin yorgunluğu içinde. Şair kimi zaman Tarantino filmlerini çağrıştıran diyaloglara girişiyor. Günlük hayatın taklidini yaparken şiire aykırı kelimeleri günlük hayatın rengine boyuyor:

"(...)Robot olmasam, biliyorum, komşu komşuyu severdi ve dursun diye

Büyük İstanbul Depremi

Dururdum; bir su fabrikasının bandında(...)"(s.15)

Savaş yerinde oyun oynayan çocuklar gibi şair. Modern dünyanın ruhu rahatsız eden tüm ürünleri şiirde oyunun bir parçası oluyor. Şair bu konuda gözünü budaktan sakınmayan bir tavır takıyor:

"(...)Dünyadaki, bütün medeniyetlerin ve nevresimlerin Saçlarını tarayan kuramlar, saatler, pazarlar Aışveriş merkezleri, sinemalar, tahta kalemler Göstermiştim ona. Arkadaşlar gece olardı.(...)"(s.19)

Yaşadığı bilinç akışı içinde uzayıp giden sayıklamalarıyla insanoğlunun yaşadığı dünyayı zihin süzgecinden geçiriyor farkında olmadan. Bunu yaparken tüm kelime dağarcığını kullanıyor. Daha önce de değindiğim gibi her şey şair için basit bir oyun. Kendi oyunun kurallarını istediği gibi değiştiriyor. Bu sebeple hiçbir değışmezliği kabul etmiyor.

Bazı kelimelerin şairde özel anlamlar taşıdığı seziliyor. Anısal anlatımlara girişiyor kimi zaman. Bu anısal anlatımlar sırasında okuru aradan çıkararak adeta deliliği oynuyor şair. Tüm bunların yanında zihnimizi bir "Modern Zamanlar" filminin içinde buluyoruz. Var olan absürt anlatım içinde okuru alttan alta rahatsız eden bir dram vardır bir yerlerde.

Gittikçe arabeskleşen ve tek bir kalıba dökülen yaşantıların eleştirisini yapıyor şair. Hüzünlerin yanında sevinçler de sıradanlaşıyor- arabeskleşiyor. Her şeyimiz gün geçtikçe bir arabesk bataklığına gömülüyor.

Özgür Göreçki, gereğinden fazla koruyucu tutum geliştirenlerden de, kusursuzluk konusunda derece yapanlardan da aynı derecede uzak duruyor. Hayatın ve bilincin akışına müdahale edenleri istemiyor hayatında. Sık sık modern hayatın "başarılı insan, seksi-kusursuz kadın, gözde mekân, gözde yiyecek, başarılı birey..." kalıplarına karşı yumruğunu savuruyor. Kendince galip geliyor bu savaşlarda. Bu savaş da oyunlaşıyor çoğunlukla:

"(...) Halbuki bir doğa olayını yeniden başlatmak için hazırdım Trafikte seneler kaldığım, bol

Yüzde yüz başarılı insanları niçin öldürmedin ki(...)"(s.32)

Sonuç:

Üç şairde de var olan şiirde oyun ve ironi tonu onları ortak bir yazıda buluşturuyor. Özgür Göreçki'de var olan oyunun kuralları Davut Yücel ve Enis Akın'da daha da sertleşerek keskin bir alaya dönüşüyor. Ayrıca üç şairde de yapmacık tavırların yanında mükemmeliyetçi insan tiplerinin de ince ince iğnelendiğini görüyoruz. "Dünya'yı ve hayatı rahat bırakın." cümlesi bu üç şairin okura ortak sloganı olarak özetlenebilir.

**Enis AKIN, Öpünce Geçmez, Natama, Kasım 2016, İSTANBUL(2.baskı)*

***Davut YÜCEL, Papalar ve Otomobilleri, Kasım 2016, İSTANBUL*

**** Özgür GÖREÇKİ, Birlikte Takılan Harika İnsanlar, Kasım 2016, İSTANBUL*

Çıktı!

Mevsim Değirmeni

şiir

Mehmet Girgin

Temren Yayınları, İzmir, Mart 2017, 64 s

Çıktı!

Aynen Abi!Dediğin Gibi...

şiir

Barbaros İrdelmen

Artshop Yayınları, İstanbul, Kasım 2016, 104 s

İbrahim OLUKLU

BİR DURDU İKİ SÖYLEDİ

Kıbrıs Şehitleri'nde Suriyeli bir rüzgâr
Gündüz gözüyle caddeyi emziriyordu
Başörtüsünün bir ucuyla örterek

Parkın bir köşesinde toplayıcı
-Karanfil kokulu kuşlar da oradaydı-
Ayaklarıyla eze eze seviyordu
Teneke kutuları

Urla'dan
Üçkuyular Pazarı'na
Semizotlarının sapında
Bizim mutfağa kadar gelen
Eldi, emekti, toprakta, taştı,
Aştı

İğnesi elinde
Gözlüğü gözünde
Ayağı dikiş makinesinin pedalında
Bir gün
Tutuyor ellerimden
Ben onda, o bende
Derken efendim
"Keten gömlek giymiş yakası nazik"
Bir şehir...

Beni diyorsan
- Kendini bildi bileli -
Ceyhan-Osmaniye yol çatında
Sana doğru çarpan
Bir yürekte tepeden tırnağa

Böyle böyle
Yüzündeki yorgunluğu yurt bildi

İlayda VURDUM

GÖK İÇİNDE

Beni boğsunlar
Beyaz bir iskelede
Ağır bir kelebek
Kalksın yerden
Kesilmiş iki orman
Uzansın birbirine
Akıp gidiyor gece
Su kanallarından taşarak
Boşalıyorum
Sabaha karşı
Büyük bir bahçeye
Çırpınıyor şimdi
İki dalgın ruh
Su birikintisine dolmuş
Gök içinde

Nihan IŞIKER

KIRILGAN

son çıkan
iyi kapasa pencereyi
üşümese cümleler
bir de ardına baksa
havada kalmasa eller.

Mehmet Hakan DÜLÜLOĞLU

FEVRİ REPERTUAR

durmadan art arda zıplayarak köpek taklidi yapıyor babasına
ısrarla üzerine üzerine yürüyerek gözlerine tutuyor el
fenerinin ışığını
birkaç kez sevinç çılgınlıklarıyla boynuna sarılıyormuş gibi
yapıp kendisini geri çekiyor
bile bile göğsünün üzerine oturuyor gözlerinin içine sokuyor
parmaklarını
adım adım arkasından gizlice yanına sokularak yüksek sesle
babasını korkutuyor
birden tertemiz ağızıyla köpeğin ağızına saldırıyor

suskunluk, tuhaf sesler çıkarıyor...

annesinden hızla içine kaçtıkaç yüzü kanlanmış içsesli
yalnızlık
zaman zaman hırçınlaşıyor sıkıca göğsüne sarılıyor
bırakmak istemiyor
sağa sola savrulan kollarıyla içi içini yiyor zonklayan
kulaklarında
dalga dalga çılgık çılgığa içimde gittikçe kaybolan bu şehir
annesiz bir siyahın en işlek saatlerini ket vuruyor
hüznü içinde yankılanan göğsü alınmış bir kadıncasına

sütlü suç
ve en güzel yerlerinden ısırılmış dilfil otu
sağır ve kör zevkler suskunluğumun hemsinsi
karnım şişecek ve zehirleneceğim birazdan

kollarımı bacaklarımı omuzlarımın hizasında açarak
ellerini koltuk altlarında bacak aralarında gezdiriyorlar hiç
çekinmeden
ansızın umursamadan üzerine üzerine koşturarak
tekmeleyerek sağını solunu acemi sevinçlerle gürültü
çıkartıyor
dilsiz renksiz ırksız çizgisiz karışık çılgıklar atıyor
hızla başına üşüşüyor her tarafını sarıyor
gitmek istemiyor gur kahkahalarıyla çocukluğum
upuzun güçlü geniş tahterevallinin etrafından

içimde hâlâ gömme duvarların köşe başlarında
tablet tablet hayvan zehirleri

Nilgün EMRE

GÜL AĞRISI

Sürmeli yalnızlığım, munzur çocuğum
Sesim gölge gölge gül ağrısı
Gövde bulutu,
Bu içimdeki oyukla sıvanan yüzün
bu içimdeki oyukla

Gidişin,
kırgın göl...
düğüm düğüm pıhtı...
...
Sevgilim,
Heybemde sana dargın eleğim.

Şerif TEMURTAŞ

GELDİM BİR YAMAÇTAN

tutup dalından rüzgârın
geceye bir ışık atıyorum

geçip serçelerin karşısına
çekirdek çitliyorum

belimden çıkarıp
gölgeme kurşun sıkıyorum

kırpıklarım sızlıyor ayazdan
uykuya yatıyorum

geçip gidiyor
kimliksiz bir kasabada yaşanan ömür

her şey paramparça şimdilerde
titrek bir hüznün

yedi kat dibe sakladım toprağın
düşüme saplanmış yangını
kırılan yerlerimi hep kendim sardım

dönsem asyaya
himalayada kaçak bir martı olsam

unutulmuş salıncakta
çığlıktır çocukluğum

Şubat 2017

Seyit FİLİZKOL

YANAN

kim söndürebilir ki
bir akşamüstü tutuşmuş,
kızıl buğday tarlarının,
bir ağacı yakmasını!

İsmail Güney YILMAZ

DAHA GERİYE

kuşu ve çiçeği geçtik
baharı ve yağmuru.
bir mumla ısınan gecelerden
gamzelerdeki dünyadan geçtik.

ılık, has ve duru
şekerlemeli akşamüstleri
birkaç kadehin bıraktığı
çakırkeyflik gibi
ertesi gecelerine hiçbir tebessüm serpmeden

- sanki hiç yaşanmamış ama-

bir ömre de
dinmez özlemler sarkıtarak
öylece geçip gitti.

geriye;

izleyicide hiçbir etki
ve oyunculara hiçbir his uyandırmayan
sevme dramaları kaldı.

sahnesi incir çekirdeği...

-daha geriye-

Rasim DEMİRTAŞ

ON BEŞ TATİLDE ŞUBAT

on beş tatilde şubat
kar yağar buram buram
sen şam tatlıda fıstık
kaşlarında siyah akşam

yıllarca şiirden yaban
sana kalmışım deli
dağ yolları sisli
göz gözü görmez aşktan

dudağın dudağımda gonca
çarşı pazar salınan servi
biz birbirimize sevdalı
gözlerin gözlerin ne mavi

gözlerin gözlerime mavi

Rasim Demirtaş (14.02.1962 - 13.03.1017)

Dergimiz şairlerinden Rasim Demirtaş'ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Işıklar içinde uyusun... - Akatalpa

Osman Serhat ERKEKLİ

402
Sevil Avşar diyor ki: Biz Dünyayı yormamak için elimizden geleni yaptık; ama Dünya bizi yormak için elinden geleni ardına koymadı.

403
Can sıkın bir mesele olmayınca vücut boşta kalıyor. Beyin enerjisinin boşalmaya ihtiyacı var. Hele kan beyinde olunca; mide boşalınca. Obsessif kompulsif denilen hastalık böyle. Uyuyunca geçiyor. Babam tarlada çalışanların derdi olmadığını söylerdi. Hele çıplak ayaklı iseler. Bizimkiler şehirli ve zengin hastalığı.

404
Kardeşim Özgür dedi ki: Sait Faik'in dünyasından en az on beş kat geriye düştük.

405
Bana bir şey olursa kardeşim Özgür, Murat Karacan, Şeref Bilsel, Ozan Öztepe toplu şiirlerimi çıkarırlar herhalde. Daha başka dostlarım da var. Erkan Kara, Yeprem Türk, Aykut Nasip Kelebek, Zafer Acar gibi. En gençleri bunlar.

406
Alper Özbek ile oturduk. Destan çalışmalarını sürdürüyor.

407
Akatalpa'nın Şubat sayısında gençlerden Büşra Bilgiç'in "Cem"; Barış Erdoğan'ın "Damar Damar Çürüyoruz" adlı şiirleri ilgimi çekti. En özgün onlardı.

408
Bugün Kadıköy'de Hicri İzgören, Mustafa Köz, Mehmet Sarsmaz ve Sevil Avşar oturduk. Güzel bir sohbet oldu. Şiir, kariyer ve ego devreye giriyor diye korkuyorum. Yine çok konuştum.

409
Şiir çoğaltmak, aynı şiiri çoğaltmak diye bir olgu var. Çoğu iyi şair için de geçerli. Murat Karacan, yalın şiirlerde bir nakise sözkonusu değil diyor. Yahya Kemal, Nâzım Hikmet, Orhan Veli ve Cemal Süreya çoğaltmamıştır.

410
İsimlerden, cisimlerden, hadiselerden yoruldu. *Yerlere ve Göklere Dair*'i kaydettiğim 1978-89 arası ruh gibi, yaşadım. Az münasebet çok isabet.

411
Yeprem Türk geldi. Yeni iki kitap çıkardı. Onları verdi. Bayağı orijinal şiirler.

412
Dergimizin yapımcısı, eli ayağı Ersin Erdem biraz rahatsız. Şifa diliyoruz.

SUYUN MELANKOLİSİNE

Çağırdım aklımın sınırlarında
dolanan sessizliği kile su taşıyan
fısıldayıp biçim vermek için
kalabalığın yarım kalmış kuşkusuna

Ussal bir yalnızlıkla

önce kırmızı önce mor önce gri
önce siyah önce mavi önce haykıran
genişleyen ve daralan
sonsuzluğun çağrısıyla soluklanan
gerçeklikten sürgünü çekip çıkaran
sen buna algıya armağan
istila ve direniş de

Günahsız uğultular taşkın uğultular
ürküyor mekânsız imgenin çingırağından
sen buna kapana yakalanış de

Çaresiz yankı dört başı mamur ritim
boş kâğıtlar ısmarlıyor kıştan geçen belleğine
çekip feverana perdeleri
bakışı teslim alıyor isimlendirilemeyen
ayrıcalıklı gerilimi doğuruyor belirsizlik
sen buna yıkıcı eğilimin zarafeti de

Tutkunun en güzel yenilgisidir
bu "estetik şiddet" yapraksız ağaçlar zamanı
utanıp yitimden başka düşe giden

Bu bir hüznün değil bu bir kör kuşatma

Tataryen LOKMAN

GEÇMİŞİN KUYTUSUNDAN

Kemal Tahir'e

Sordum bir göçmen kuşa. Uğramış mıdır
diye uğradığı gibi adresine kalbinin
O eski yazlardan, hışırdarken kavaklar
uçup gitmiş midir kanadında bir yelin
Karşılıklı mektuplar acıyla tutuşmuş
bir özlemin mesafe tanımaz sarkacında
Sordum bir göçmen kuşa. Kemal Tahir'den
Fatma İrfan'ın gözlerine dağılmış
solgun kederi. Sağırdere'den Göl İnsanları'na
Devlet Ana'ya, oradan da yıldızlara.

Cezaevinin uzağından geçermiş bir tren
Öte öte karların ortasından. Bozkır
lacivert ağzını ağaran göğe verip
akıp gidermiş düşlerinin içinden
Bir zamandan bir başka zamana
uzanmış anların hiç eskimeyen yüzü
Nâzım'ın yağlıboya portresindeki ışıkla bir
yansırken geçmişin kuytusundan karşı duvara.

Fahrettin KOYUNCU

CELEP OYUNU

Çiğ ışıktı açıldı kartlar. Kurtlar üşüştü leşe. Neşe içinde geriniyor şimdi dişler.
Sinekler savulun!
Ham bir bakış fırlattı ışığa. Esridi elimizin kozları. Tozlar toparlandı sıvışmak için.
Yaşamak, bir yumrukta!
Sahibi nerede bu kesilmişin? Bak, çılgın bir kan köpürüyor boynunda.
Oyunda bu da mı var?
Yanılıgı karıcısı, dağıt kartları, elimize bakalım!
Celep oyunu bu, son el.

Erdinç TOP

ANLAM ORGAZM

yerde kaldım serili bir espas gibi
bir boşluğu doldurmak derinliğiyle ilgilendim
çünkü süprematizm saf üstünlükten başka bir şey değildir siyah kare şiirseldir
çarklar doldu boşaldı maleviç
metal bir soğukluktu, bıçak biledim
soyuttu biraz babalar kadar şiir dediğimiz şey
an gibi anlam gibi hiç gibi nokta
resim bitmedi, kalkmadı cenazesi şiirin
dirildim bacaklarımın karıncalanmasından
hiçlik derinliği sağladı çünkü anlam vardı
var mıydı parçalanmışlıklar, düzensiz miydi fütürist
kıvrım renk figür ikon
kan cenin döl din
inanç var çünkü arabesk form sahi bir şey
ve salt biçimsel ilişki şiirsel falan değil

Engin HAMAMCI

MİRAS

dudak kıvrımında çırpınan ezgi
ıslık ferahlığında neşeli mevsim
rüzgârın genişliğinde iki badem ağacı
senin
toprağı yalayan endişe
gündüz gözüyle çıkılan yol
pencereden avluya inen göz kapağı
benim
kirpik ucunda ışılan vakit
ilkyazın getirdiği hareli yıldız
ikimizden doğan heves
bizim

Darıca, Şubat 2017

Volkan ODABAŞ

YOKSUNUZ

her şey geçer, bu günler de
bir orman kaybolur içimizde, yürüye yürüye
kuşlarına dokunmayın ölü kalplerin
uçsunlar, bırakın da uçsunlar göğe
aşk gibi aydınlık bulur ellerimiz söylerken biz
atarız atarız gitmez
her şey geçer
ölümler yalnız anılır sizden
sular da yorulur gide gide, sonra
bir ağaç ki kime sarılır?
insan eksik mi eksik
birazdır her yerde
bilinir ve söylenir: yoksunuz!
dahi acısı bir başka acıya yazılır

Orhan EMRE

KÜL/NAR

I
derim hüznümlendi
kendi, gelen bir çoktan iyidir
suya dokundum...
harflerin rakamlara dönüştüğü bir ve elif
ve leyla, gecedden en geçen zaman
II
bir çemberin içindeyim
dönen şu alemde ol dediler olduk
o kul dediler olduk
bir çoktan birol dediler olduk
hiç, yoktan ol dediler ...
ve kül ve nar ve sessizlik

Dilek BAYRAM

LEBENSRAUM

Yüzümdeki ağrıların sebebi değil,
Hiçkimse.
Dolarsa güzelleşir mi bardak diye sordu Çokkimse
Hiçkimsenin sesini duymadım, görmedim hiçbirşeyi
Sabahın kör karanlığında.
İllegal bir ayinin üyeleri saklandı,
Kırmızı pelerinleriyle hüznün arkasına.
Kırmızıyı sevmem, maviyi severim.
Yüzümdeki ağrıların sebebi kırmızı da değil,
mavi de.
İçimdeki hüznün sebebi de.

RAKS EDER ÇENĞİ

Sahne 1: çengi ve muska

görsel efektler: kuğu boyunlu bir çengi, siyah bir muska, *kadrajı yakın çekim.*

sözcük üstten bakar ki;
yakası açık çengi kızın,
orada dekolteli bir yaz
iki portakal dalında iri.

zoom yapınca merak;
ten koktu pelikülü,

kesti klaket bıçağı
buğusunu hazzın.

Sahne 2: kuş ve çengi

yardımcı hüznün bağirtısı:
kuş, gamze kıyısında
ilk önce gölgelenir.

dere ağzında çırpınan bir dalga
kanadını ağır yaralı çarpar kayaya;

raks eder çengi!

kırağı yüzlü çekilir çengi
kırlangıç konuk, gözlerinde.

bir sineğe odaklanır bataklık
kuru çatlağı; ılık şüphe çekici.

çiçek nazlı görünsün diye
yarı soluk çekilmeli

çengiye bakan aynanın
yüz kırışıklığı pudralanmalı.

sonu:

kuş lakırdı *bürünür* çadırı süzüp;
iri iki portakala heveslenmeli, haz.

REHAİKU (SR VI-X)

SR VI. öznelin daniskasıdır torpil; insaf, nesnelin torpili.
SR VII. kozasına ipeğin, el âlemdir hız.
SR VIII. herkesin kendisine haikudur, rehaiku.
SR IX. iğnenin ucunu sevenlerle sevmeyenler arasındaki delikten geçendir seninle beni biz yapan ip.
SR X. sâhi: aklındakiyle dilimin ucundakinin arasında sıkışmış bir gerçekliktir belki.

Ünsal ÇANKAYA

TANRISAL DÜZEN

Tanrım üşüyor
Kiraz çiçekleriyle
Düşen kelebek
Sahip ol yarattığın dünyanın süremine
Kelebek ömürlerin keyfine değme!

Mevsimine bak
Aldandıkça aldanan
Sevdalı dolu
Buz tutan dallarında küsüyor tomurcuklar
Yol almıyor tohuma, meyveye dönmüyorlar!

Bademler çağla
Çağlalar badem olsun
Bozma döngüyü
Emeğin teri alsın kurumadan ödülü
Toprağa dönüp gözler beklemesin ölümü!

Sabır koruktan
Geçtiğinde üzümdür
Geçmeyen sirke
Emdir ateş ehline, ama şarap değildir
Ser-hoşun kadehine ezilen üzüm dolar!

Ağız tadını
Bozdurmayan iklimi
Sen biliyorsun

Kurduğun bu düzenin çomak sokma çarkına
Yanmasın yeşil dallar ateşinde, narında!

Gebze, 26.04.2016

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.